

زنده به گور شدن کارگران!

خبر کوتاه بود. کارگران معدن یورت در گلستان زنده به گور شدند. بار اول نیست و بار آخر نیز نخواهد بود که کارگران به دلیل عدم وجود ایمنی محیط کار کشته می شوند. هر سال بیش از هزار و پانصد کارگر در ایران به دلیل فقدان امنیت محل کار کشته می شوند. در چاه، در کورپزخانه ها، سقوط از داربست و اسکلت و اکنون مرگ در اعماق زمین. به کدام گناه کارگران کشته می شوند و جانشان چنین ارزان است؟ به کدامین گناه به مسلخ می روند و خانواده ها عزادار می شوند؟ کارگران کشته می شوند تا سرمایه داران مبادا برای ایمنی محل کار هزینه کنند و از سودشان کم شود.

تحت حاکمیت جمهوری اسلامی که کارگران را به جرم اعتراض و اعتصاب شلاق میزنند و اخراج می کنند، کارگران بیکار کارتون خواب و گورخواب می شوند. کارگران به جرم تلاش برای ایجاد تشکل کارگری که ابتدایی ترین مطالبات را می خواهند پیگیری کنند روانه زندان می شوند و حکمهای سنگین می گیرند، "طبیعی است" که جان کارگران بی ارزش باشد و وسایل و امکانات ایمنی محل کار موجود نباشد. هر روز در گوشه و کنار ایران کارگران به دلیل ایمنی نبودن محیط کار کشته می شوند و یا نقص عضو پیدا می کنند. اما این بار جنایتی بزرگتر رقم خورده است. بیش از سی کارگر کشته شده اند و تعدادی دیگر در اعماق زمین هستند و از سرنوشتشان اطلاعی در دست نیست. اگر سیستم تهویه و دستگاه های سنجش گازهای سمی وجود می داشت این اتفاق نمی افتاد. اینها کمترین هزینه ها و حیاتی ترین لوازم برای معادن هستند. اگر کارگران تشکیلات داشتند می توانستند به نا امن بودن محیط کارشان اعتراض جمعی کنند و کارفرما را وادار کنند تا معدن را امن نماید. اگر کارگران حق اعتصاب داشتند، به هیجده ماه عدم پرداخت دستمزد اعتراض می کردند و دست از کار می کشیدند، حالا کشته نمی شدند.

کارگران معدن یورت گلستان در بدترین شرایط در زیر زمین کار می کردند. مالکیت این معدن 20 درصد در اختیار صندوق مهر ایرانیان (بسیج سپاه پاسداران) است. 10 درصد متعلق به شرکت تکادو (مجمع صنایع و معادن احیای سپاهان) است. بخشی از آن متعلق به نگین طبس است که زیر مجموعه ی آستان قدس رضوی است. و پنجاه درصد دیگر سهام فروخته شده و سهامی عام می باشد. اما بیشترین نقش در مدیریت را همان شرکت مهر ایرانیان بسیج دارد. بسیج و سپاه فقط در زندان ها و خیابان نیست که آدم می کشند، بلکه در اعماق زمین نیز کارگران را قتل عام می کنند. این یک جنایت آشکار است که کارگران به دلیل فقدان لوازم ایمن سازی محیط کار کشته می شوند. سران سپاه و رهبران بسیج که از جمله بزرگترین سرمایه داران هستند و صدها نهاد، کارخانه، اسکله و ... در اختیار دارند و از جمله بزرگترین سرمایه دارانند، اما کمترین ارزشی برای جان کارگران قائل نیستند. آنها کارگران را در اعماق زمین زنده به گور کردند و حالا اشک تمساح می ریزند.

اکنون همه ی کارگران و مردم از کشته شدن معدن کاران یورت گلستان به خشم آمده اند، اظهار هم دردی می کنند و بسیاری از کارگران دیگر معادن آمادگی خود را برای نجات جان همکارانشان اعلام کرده اند. هر چند اینها نشان از همبستگی طبقاتی کارگران و همراهی مردم دارد اما بهتر آن است که به هر شکل ممکن اعتراض خود را نشان دهیم. می شود موج اعتراضی در رابطه با نا امن بودن محیط های کار به راه انداخت تا حداقل مفت خوران سرمایه دار را وادار کرد برای محیط کار ایمنی بیشتری ایجاد کنند. می شود رژیم جمهوری اسلامی را بیشتر افشا کرد و نشان داد که این حکومت اسلامی سرمایه داری عامل کشته شدن کارگران در محیط کار است. اعتراضات را دسته کم نگیریم و با اتحاد طبقاتی هر چه بیشتر به مبارزه کارگری بیفزاییم.

ما به نوبه ی خود این جنایت بزرگ را محکوم می کنیم و به خانواده ی قربانیان و طبقه کارگر ایران تسلیت می گوئیم. ما خواهان ایمنی کامل محیط های کار هستیم. ما خواهان پرداخت خسارت به بازماندگان کارگران کشته شده و آسیب دیده هستیم. تمام عوامل این جنایت بزرگ باید معرفی و مجازات شوند.

ننگ و نفرت بر آدم کشان سرمایه دار!

ننگ و نفرت بر حکومت سرمایه جمهوری اسلامی!

کمیته اجرایی اتحاد سوسیالیستی کارگری

می ۲۰۱۷ برابر با اردیبهشت ۱۳۹۶